

A young woman with long, dark hair is the central figure, looking upwards and to the right with a serious expression. She is wearing a thick, white, textured coat over a white knit sweater and blue jeans. Her hair is blowing in the wind. The background is dark, making her stand out.

Vervloekt

JEUGDTHRILLER

MEL
WALLIS
DE VRIES

HET VERVOLG OP DE BESTSELLER VALS

Vervloekt

Het vervolg op het boek *Vals* en de verfilming

Mel Wallis de Vries

Melanie

Ik ben doodgegaan toen ik zestien was.

Ik herinner me van het begin van die nacht alleen nog maar wat fragmenten. De duisternis die overal was. De angst in Dominiques ogen toen we Lizzy gingen zoeken. Mijn bloedende hand toen ik probeerde te ontsnappen.

En de schim bij het raam...

Het was een man.

Of een jongen.

Nee.

Het was iets anders.

Een monster.

Onze blikken kruisten elkaar, en in een fractie van een seconde was het voorbij. Zelfs nu, jaren later, kan ik de pijn van dat moment nog steeds voelen. Het was meer pijn dan ik aankon. Ik weet nog dat ik dacht: wat een domme manier om dood te gaan. Merkwaardig wat er door je hoofd schiet als je leven ineens ophoudt.

Ik zou er alles voor overhebben om de tijd terug te draaien naar die eerste dag, de dag dat we aankwamen bij het huis. Dat is gek genoeg ook de dag die me het meest is bijgebleven. Niet omdat er toen iemand doodging, dat kwam pas later, maar omdat het de dag was waarop we nog terug hadden

kunnen gaan naar ons oude leven.

*Maar we zagen het gevaar niet. Of we deden net alsof.
Toch waren de voortekenen overal.*

Ik zal bij die eerste dag beginnen. Toen iedereen nog leefde.

**Een paar
jaar eerder**

Hoofdstuk I

‘Tadaa, welkom in ons vijfsterrenhotel!’ Dominique duwt tegen de voordeur, die krakend opengaat.

We staren een pikdonkere gang in. Een muffe, bedompte lucht komt op ons af, alsof we in de deuropening van een kelder staan.

‘Goh,’ zegt Lizzy. ‘Dat ziet er echt... supergezellig uit.’

‘Wacht even, dan doe ik een lichtje aan,’ mompelt Dominique. ‘Waar zit het lichtknopje? Ah, hier!’

Er klinkt gezoem, en aan het plafond komt een kroonluchter flikkerend tot leven. In het zwakke, gele licht lijkt het of er een monster in de gang staat met een groot, vervormd hoofd en tentakels.

‘Wat...’ stamel ik, en ik deins achteruit. Maar dan wordt het licht feller en verandert het hoofd in een grote hertenkop die aan de muur hangt.

Lizzy krijgt de slappe lach. ‘Ik dacht serieus dat daar iemand stond. En jij ook, Melanie.’

‘Eh, ja,’ zeg ik een beetje betrapt, en ik moet ook lachen.

‘Jullie zijn toch niet bang voor Bambi?’ zegt Dominique

met een halve grijns. Ze loopt de gang in en gooit haar lange, beige teddyjas over het gewei. 'Dit is onze nieuwe kapstok, echt superhandig.'

Er valt een stukje stucwerk uit de muur, en de hertenkop zakt scheef.

'Zo gaat-ie kapot,' zeg ik. 'Je kunt je jas beter aan de kapstok bij de voordeur hangen.'

Dominique negeert me en loopt naar de dichtstbijzijnde deur. 'Wat zullen we hier hebben? Ah, de supergezellige boerenkeuken met middeleeuwse accenten.'

Lizzy en ik lopen achter haar aan de keuken in. Mijn ogen schieten door de schemerige ruimte. Bloemetjesbehang, smoezelige witte kastdeurtjes, een houten tafel met vier stoelen eromheen. Over een van de stoelen hangt een witte donsjas, alsof er elk moment iemand kan binnenkomen.

'Wat een oude troep!' Lizzy snuift. 'Het lijkt wel een museum. En zo ruikt het ook.'

'Niet zeuren, hè, we zitten hier gratis,' zegt Dominique grijnzend. 'Volgens mijn vader stond dit huis al bijna vijf jaar te koop toen hij het vorige maand kocht. Niemand wilde het hebben.'

'Dat snap ik,' zegt Lizzy, terwijl ze een willekeurig keukenkastje opentrekt. 'Gadver, er liggen overal muizenkeutels, wat ranzig.'

'Wacht maar totdat mijn ouders het hebben opgeknapt,' zegt Dominique. 'Er komt een kookeiland met een bar, een jacuzzi en een Turks stoombad. Mijn ouders hebben bijna elke dag wel een afspraak met de aannemer of de binnenhuisarchitect.' Met een verveeld gebaar haalt ze haar schouders op, alsof het allemaal niks voorstelt.

Ik bijt op mijn lip. Zou ze echt niet doorhebben hoe bijzonder het is? Mijn ouders maken elke dag alleen maar ruzie met elkaar...

‘We gaan het hier een beetje gezellig maken.’ Dominique trekt de geruite gordijnen boven het aanrecht opzij; grijs daglicht stroomt naar binnen. Grote naaldbomen steken hoog boven het huis uit in de richting van de donkere wolken. De bomen staan zo dicht op elkaar dat ze een beklemmende muur om de tuin heen vormen, met daarachter nog meer bomen. De wind rukt aan de takken en laat ergens iets klapperen.

‘Echt heel gezellig, die Belgische Ardennen,’ zegt Lizzy droog. ‘Doe de gordijnen maar weer dicht, Do.’

Dominique moet lachen. ‘Die blik van je! Kom, we gaan verder.’ Ze loopt naar de volgende deur. ‘En dit is... de huiskamer!’

We volgen Dominique naar een ruimte die er donker en stoffig uitziet. Langs de muren staan overal lege kasten. De planken zitten onder een dikke laag stof. In het midden bevindt zich een open haard, en op de grond ligt een vaal uitzienend rood tapijt.

Dit moet ooit een prachtige ruimte zijn geweest, denk ik. Met mensen die hier hebben gelachen, die in de leren stoelen bij het haardvuur hebben gezeten na een lange boswandeling. Het heeft iets triests om hier nu naar al die oude, versleten spullen te kijken.

‘Weet je van wie het huis is geweest?’ vraag ik, terwijl ik een rondje draai. Er hangen zelfs nog een paar schilderijtjes aan de muur.

‘Neuh, mijn vader heeft het via een makelaar gekocht,’ zegt Dominique schouderophalend. ‘Maar aan de spullen te zien is dit huis van een paar bejaarden geweest. Wat een oude troep.’

‘Jakkas, daar hangt weer zo’n dood beest,’ zegt Lizzy. Ze wijst rillend naar een opgezette zwijnenkop boven de haard. ‘De mensen die hier hebben gewoond waren echt eng.’

Dominique grijnst en gaat naast het opgezette hoofd staan. 'Ik vind 'm megaknap en mannelijk met al dat haar en die slagstanden.' Ze slaat haar armen om de kop heen. 'Kus me,' zegt ze op een overdreven toon.

'*Charming Do,*' zegt Lizzy lachend. 'Ik voel een fotomomentje opkomen.' Ze haalt haar telefoon uit haar jaszak. 'We gaan allemaal naast dat vieze beest staan en... Shit,' zegt ze opeens, terwijl ze naar haar scherm staart.

'Wat is er?' vraagt Dominique.

'Vincent heeft me weer een berichtje gestuurd.' Ze bijt op haar lip. 'Ik vind dit echt niet leuk meer.'

Lizzy heeft Vincent vijf maanden geleden leren kennen op het verjaardagsfeest van een meisje uit ons volleybalteam. Hij viel meteen op met zijn zwarte haren, knalblauwe ogen en lengte. Ik denk dat elk meisje op dat feest wel naar Vincent heeft gekeken. Maar hij had alleen oog voor Lizzy. Die avond hebben ze voor het eerst gezoend. En een paar dagen later was het aan. Lizzy was zo verliefd.

Ik weet niet precies meer wanneer Lizzy begon te twijfelen. Misschien toen Vincent opmerkingen begon te maken over haar kleding. Of toen hij boos op haar werd omdat ze niet kon afspreken in de toetsweek. Maar ik denk dat ze pas echt schrok toen hij haar na een ruzie een keiharde duw tegen haar schouders gaf waardoor ze achteroverviel. Ze heeft al haar moed bijeengeraapt en Vincent vorige week verteld dat het voorbij was tussen hen. Blijkbaar kon hij dat niet hebben, want hij stalkt haar nu met berichtjes.

'O shit, wat schrijft-ie?' vraag ik.

Lizzy zucht. 'We belong together. Ik kan over vier uurtjes bij je zijn als ik nu in de auto stap...'

Er valt een stilte.

Dominiques ogen worden groot. 'Je hebt Vincent toch niet verteld dat we in de Ardennen zitten?' roept ze uit. 'Regel

nummer één: vertel je ex-vriendje nooit waar je bent. Straks staat die creep hier op de stoep.'

Lizzy bijt op haar lip en kijkt ons wanhopig aan. 'Sorry, maar hij bleef maar appjes sturen waar we naartoe gingen. Ik... ik dacht dat het geen kwaad kon.'

'I hope so.' Dominique trekt Lizzy's telefoon uit haar handen. Haar duimen vliegen over het scherm.

'Geef m'n telefoon terug, Do, please,' zegt Lizzy.

'Wacht effe, ik ben een berichtje voor je aan het maken,' mompelt ze. 'Listen, het is echt briljant. Sorry Vincent, maar je bent een eikel. Ik ben verliefd op iemand anders. En ik wil je nooit meer zien.'

Lizzy kreunt. 'Doe normaal. Dat ga ik echt niet versturen.'

'Oeps, sorry, maar dat heb ik net voor je gedaan.' Dominique klapt dubbel van het lachen. 'En hij heeft het ook al gelezen, want er staan twee blauwe vinkjes achter het bericht.'

'Do! Dit is echt niet grappig!' Lizzy ziet eruit alsof ze gaat huilen. 'H-heeft-ie al iets teruggestuurd?'

'Nope, hij is offline gegaan.' Dominique slaat haar arm om Lizzy's schouders. 'Hopelijk stuurt-ie nu nooit meer wat. Die jongen heeft echt een gigantische plaat voor z'n kop.'

Lizzy wrijft in haar ogen. 'En als hij toch hierheen komt?'

'Dat doet hij echt niet,' zegt Dominique. Ze geeft Lizzy een knipoog. 'Hij haat je nu. Zet 'm gewoon uit je hoofd, Liz. It's over.'

'Ik zal het proberen,' mompelt ze.

Dominique trekt Lizzy nog wat dichterbij tegen zich aan. 'Vraagje... ga je vandaag nog die foto maken?'

'Wat? O, eh, ja.' Lizzy giechelt. 'Ik was het helemaal vergeten.'

Ze gaat naast de opgezette zwijnenkop staan en strekt haar arm met telefoon voor zich uit.

'Melanie, kom jij er ook bij?' vraagt ze, terwijl ze haar lan-

ge blonde haren uit haar gezicht veegt.

Ik ga naast Lizzy staan en kijk naar het scherm. Lizzy en Dominique zijn voluit lachend in beeld. Dominique heeft een arm om Lizzy heen geslagen en een arm om het zwijn. Lizzy's hoofd leunt op haar schouder. Ik sta op hooguit een paar centimeter afstand, maar het ziet eruit alsof ik erin gefotoshoopt ben. Alsof ik er niet helemaal bij hoor.

Ik heb opeens zo'n spijt dat Dominique mee is. Ze is dit schooljaar bij ons in de klas gekomen omdat ze was gezakt voor haar eindexamen. Vanaf dag één doet ze al alsof ze bij ons groepje hoort. Gaan Lizzy en ik na school naar de Starbucks? Dominique gaat mee. Hebben Lizzy en ik afgesproken om samen huiswerk te maken? Opeens is Dominique er ook. Gaan Lizzy en ik een paar dagen weg in de herfstvakantie? Plotseling heeft Dominiques vader een huisje in de Ardennen gekocht en moeten we daarnaartoe.

Ik heb al een paar keer tegen Lizzy gezegd dat ik het niet leuk vind dat Dominique overal bij is, maar Lizzy ziet het probleem niet. 'Ze is toch superaardig?' zegt ze dan. 'Niet zo moeilijk doen, Mel.'

Lizzy's duim drukt op de grote ronde knop.

Klik.

Op het scherm zie ik mezelf met een vreemde, starre blik in de lens staren. Lizzy en Dominique lachen alsof ze de tijd van hun leven hebben. De foto heeft iets onwerkelijks. Iets oneerlijks.

'Geweldig,' mompel ik.

Ik zie dat Lizzy razendsnel een paar teksten in de foto typt en de foto daarna in haar verhaal op Instagram plaatst:

Gurrrrls only weekend 🍷

Best time of my life

Love yaaa

@dominique_unicorntje
en @melaniex2408

‘Love you too,’ zegt Dominique, en ze omhelst Lizzy nog een keer.

Ik sta ernaar te kijken met het vreemde gevoel dat ik net zo goed niet mee had kunnen gaan.

‘Zullen we de boodschappen even uit de auto gaan halen?’ vraag ik afgemeten. ‘Of hebben jullie andere plannen?’

*Voor Romy Gevers, Abbey Hoes, Holly Mae Brood en
Olivia Lonsdale.*

*Thanks voor jullie geweldige versie van Kim, Abby,
Feline en Pippa.*

Vals forever ♥

www.melwallisdevries.nl

www.politienietbetreden.nl

www.valsdefilm.nl

© 2019 Mel Wallis de Vries

Voor deze uitgave:

© 2019 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp: Marlies Visser

Omslagafbeelding: © Goldman Film en Chris Hoefsmit

Covermodel: Jade van Vliet (@foreverxjade)

Visagie covermodel: Ester van Dam

Grafische verzorging: Atelier van Wageningen

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4786 9 (e-book 978 90 261 4787 6)

NUR 284, 285